

คำจำกัดความ

นักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยาในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่ได้ให้คำอธิบายกระบวนการที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ทั้งหลายที่มีลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งพบว่ามีทั้งการผสมผสานและการกลืนกลายทางวัฒนธรรม คำนิยามของทั้งสองคำนี้มีความหมายแตกต่างกัน นักสังคมวิทยาส่วนมากจะใช้คำว่า "การผสมผสานทางวัฒนธรรม" (assimilation) อยู่เสมอ ๆ ส่วนนักมานุษยวิทยามักจะใช้คำว่า "การกลืนกลายทางวัฒนธรรม" (acculturation)

นักสังคมวิทยาชาวอเมริกันชื่อ มิลตัน กอร์ดอน (Milton Gordon) ผู้ศึกษาถึง "การผสมผสานทางวัฒนธรรม" โดยใช้กลุ่มสมมติเป็นตัวอย่างในการอธิบาย คือ ชาวมนโดเวียน (Mundovians) ได้เดินทางเข้ามาอยู่ในประเทศซิลเวเนีย (Sylvania) ภายในช่วงระยะเวลาหนึ่งช่วงอายุคนพวกมนโดเวียนก็ได้รับเอาวัฒนธรรมของชาวซิลเวเนียไว้จนหมดสิ้น โดยมีการเปลี่ยนแปลงความเชื่อทางศาสนา แล้วหันมานับถือตามแบบอย่างของชาวซิลเวเนีย และสามารถเข้าร่วมในกลุ่มสังคมชาวซิลเวเนีย เป็นต้นว่าเข้าเป็นสมาชิกของสโมสรและองค์กรทางสังคมต่าง ๆ และแต่งงานอย่างเสรีกับชาวซิลเวเนียนทุกระดับชั้น ยิ่งกว่านั้นพวกมนโดเวียนเองก็ไม่เคยจัดตั้งองค์การของตนเองขึ้นมาเลย ผลที่ตามมาคือพวกมนโดเวียนเปลี่ยนแปลงไปจนไม่สามารถที่จะจำแนกออกจากชาวซิลเวเนียซึ่งเป็นเจ้าของวัฒนธรรมได้ ตัวอย่างที่ยกมานี้แสดงถึงลักษณะการผสมผสานทางวัฒนธรรมโดยสมบูรณ์

อย่างไรก็ตามโดยปกติแล้วกระบวนการที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการกระทำร่วมกัน ซึ่งในสถานการณ์ที่เป็นจริงแล้ว วัฒนธรรมทั้งสองกลุ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงและในการเปลี่ยนแปลงนั้นวัฒนธรรมของผู้ชนะไม่ได้ดำรงอยู่เสมอไป ตัวอย่างเช่นชาวกรีกที่ติดตามจักรพรรดิอเล็กซานเดอร์มหาราชเข้าไปยึดครองอินเดีย และได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นหลังจากที่จักรพรรดิลิ้นพระชนม์ ถูกดูดกลืนเข้าไปในสังคมอินเดีย จนแทบจะไม่มีร่องรอยความเป็นกรีกเหลืออยู่เลย

กอร์ดอนได้จำแนกกระบวนการย่อย ๆ ในการผสมผสานทางวัฒนธรรมไว้ 7 ประการด้วยกันคือ

1. การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของวัฒนธรรม (รวมทั้งความเชื่อทางศาสนา) ไปเป็นแบบเดียวกับชนชาติเจ้าของถิ่น (การผสมผสานทางวัฒนธรรม)

2. มีความสัมพันธ์เบื้องต้นกับเจ้าของถิ่นอย่างกว้างขวาง และเข้าไปสู่เครือข่ายสังคมของเจ้าของถิ่นอย่างเต็มที่ (การผสมผสานทางด้านโครงสร้าง)

3. มีการแต่งงานและการผสมผสานกับเจ้าของถิ่นอย่างเต็มที่ (การผสมผสานด้วยการแต่งงาน)

4. การพัฒนาความรู้สึกร่วมกันเกี่ยวกับเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์ตามแบบเจ้าของถิ่น (การผสมผสานลักษณะให้เหมือนกัน)

5. ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่โดยไม่มีพฤติกรรมกีดกันอย่างไร ๆ (การผสมผสานด้วยการยอมรับทางด้านพฤติกรรม)

6. ได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่โดยไม่มีทัศนคติที่เป็นอคติใด ๆ (การผสมผสานด้วยการยอมรับทางด้านทัศนคติ)

7. ไม่มีความขัดแย้งกับเจ้าของถิ่นเกี่ยวกับค่านิยมและอำนาจ กอร์ดอนได้ให้คำจำกัดความในประเด็นที่ 1 ว่า เป็น "การผสมผสานทางวัฒนธรรม" ซึ่งเหมือนกับการกลืนกลายทางวัฒนธรรม ลักษณะดังกล่าวเห็นได้ว่าการกระบวนการของการผสมผสานทางวัฒนธรรมเป็นเรื่องของระดับ ซึ่งกระบวนการย่อยแต่ละกระบวนการสามารถเกิดขึ้นในระดับต่าง ๆ กัน และไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามรูปแบบใดโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามในระดับหนึ่งการผสมผสานอย่างสมบูรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อมีการผสมผสานทางโครงสร้าง กอร์ดอนเชื่อว่าเมื่อชนกลุ่มน้อยเริ่มเข้าร่วมในกลุ่มสังคม สโมสร และสถาบันต่าง ๆ ของสังคมหลักในระดับจุดเริ่มต้น การผสมผสานคือการแต่งงานก็จะตามมา

อย่างไรก็ตามยังมีอุปสรรคที่สกัดกั้นกระบวนการของการผสมผสานทำให้เกิดสภาพแปลกแยก โรเบิร์ต อี. พาร์ค (Robert E. Park) ได้ให้คำอธิบายว่า บุคคลที่อยู่ในสภาพแปลกแยกมักดำเนินชีวิตแบบสองวัฒนธรรม สภาพแปลกแยกมีอยู่ 2 แบบคือ แบบที่เป็นไปโดยกำเนิดและแบบที่เป็นไปโดยการผสมผสานทางวัฒนธรรม สำหรับในประเทศไทยตัวอย่างของแบบแรกคือ ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ผู้อพยพลี้ภัยผู้ลี้ภัยเชื้อสายชาวจีน และพวกยูเรเชีย ตัวอย่างของแบบที่ 2 คือ ประชาชนที่รับเอาวัฒนธรรมอื่นแล้วไม่ได้รับการยอมรับของคนกลุ่มใหญ่ ตัวอย่างที่พบในประเทศไทยคือพวกที่เปลี่ยนความเชื่อทางศาสนามาเป็นคริสต์ศาสนิกชน ริชาร์ด เชฟเฟอร์ (Richard Schaefer) นักสังคมวิทยาได้เสนอว่า อุปสรรคที่สกัดกั้นการผสมผสานทางวัฒนธรรมนั้น มีอยู่ 5 ประการด้วยกันคือ

ประการแรก คือ ความแตกต่างทางกายภาพและวัฒนธรรม ซึ่งถ้า

เด่นชัดมากเท่าไรก็ทำให้การผสมผสานเป็นไปได้ช้าลงเท่านั้น

ประการที่สอง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของคนในสังคมเจ้าของถิ่น และชนกลุ่มน้อย เช่น การเลือกปฏิบัติโดยเจ้าของถิ่น และการพึงใจของชนกลุ่มน้อย

ประการที่สาม จำนวนประชากร ยิ่งชนกลุ่มน้อยมีจำนวนมากเท่าไร การยอมรับของเจ้าของถิ่นก็จะน้อยลงเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น ชุมชนชาวจีนที่ปรากฏขึ้นมาภายใต้สภาพการณ์ดังกล่าว

ประการที่สี่ การที่กลุ่มต่าง ๆ พร้อมทั้งจะกลับไปสู่มาตรฐานของตน ทำให้มีแนวโน้มที่จะรักษาวัฒนธรรมของตนมากขึ้น และการผสมผสานก็เป็นไปได้ยาก

ประการสุดท้าย ปฏิกริยาเดิมของผู้อพยพเข้ามาที่เปลี่ยนจากความกระตือรือร้นในการรับวัฒนธรรมใหม่ไปสู่ความเฉื่อยชาที่แทรกเข้ามาอย่างช้า ๆ จนเข้าสู่ระดับที่พอดี และเพิ่มความผสมผสานแต่พัฒนาการอันนี้จะชะงักและหันไปปรับสภาพแปลกแยก

สภาพแปลกแยกสามารถที่จะแก้ไขได้โดย

วิธีแรก กลุ่มชนที่แปลกแยกผสมผสานเข้ากับสังคมเจ้าของถิ่น

วิธีที่สอง กลับคืนไปสู่ชาติพันธุ์เดิมของตน

วิธีที่สาม เป็นไปตามลักษณะที่ 5 โดยสร้างสังคมย่อยของตนเอง และดำเนินชีวิตแบบนั้นเรื่อยไป

สำหรับกระบวนการต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นไม่มีตารางที่แน่นอน การเปลี่ยนแปลงปรากฏออกมาในอัตราส่วนที่แตกต่างกันในสังคมที่แตกต่างกัน หรือแม้กระทั่งในกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต่างกัน ในสังคมเดียวกัน

เพื่อที่จะเข้าใจการใช้แนวคิดเกี่ยวกับการผสมผสานทางวัฒนธรรมในสังคมไทย จะขอกล่าวถึงแนวคิดต่าง ๆ ที่ใช้อธิบายกระบวนการนี้ในสหรัฐอเมริกาอย่างย่อ ๆ

แนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับทฤษฎีการผสมผสานทางวัฒนธรรมมีอยู่ 3

ประการด้วยกันคือ

ประการแรก การทำตามแบบอย่างของอังกฤษ ในที่นี้รวมถึงทัศนคติต่าง ๆ ภายใต้อิทธิพลที่สำคัญที่สุดสถาบันต่าง ๆ ของอังกฤษเอาไว้ เช่นที่ได้วางรูปแบบโดยการปฏิวัติอเมริกัน ภาษาอังกฤษการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างชาวอังกฤษอันเป็นมาตรฐานการดำเนินชีวิตของชาวอเมริกัน ในช่วงแห่งการปฏิวัติแม้ว่าสังคมอเมริกันจะประกอบไปด้วยชาวเยอรมัน ชาวสก็อต ชาวไอริช ชาวฝรั่งเศส และชาวยุโรปอื่น ๆ ทั้งที่นับถือศาสนาโรมันแคทอลิกและนิกายอื่น ๆ

อเมริกันส่วนใหญ่จะเป็นพวกผิวขาว เชื้อสายแองโกล-แซกซอนที่นับถือโปรเตสแตนต์ มีชาวพื้นเมืองอเมริกันและชาวผิวดำอยู่ด้วย แต่พวกนี้ไม่ถูกยอมรับเข้าในกระบวนการผสมผสานทางวัฒนธรรม

สังคมอเมริกันในระยะเริ่มแรกมีการแต่งงานระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ผิวขาวอยู่เสมอ เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแบบอังกฤษ มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ไม่อยู่ในขอบข่ายนี้ ดังนั้นสังคมสมัยแรก ๆ ของอเมริกันจึงดำรงความเป็นอังกฤษ จนกระทั่งปลายศตวรรษที่ 19 เมื่อกลุ่มชนที่ไม่ใช่ชาวอังกฤษได้อพยพเข้ามาอยู่ในสหรัฐอเมริกามากขึ้น วัฒนธรรมอังกฤษซึ่งเป็นรากฐานของสังคมอเมริกันก็ได้ตั้งมั่นคงจนไม่อาจจะสั่นคลอนได้แล้ว

สำหรับผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ กระบวนการผสมผสานทางวัฒนธรรมเป็นแนวทางเดียวที่ผู้อพยพทั้งหมดส่วนใหญ่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติไปตามแบบอย่างของอังกฤษ กระบวนการนี้ได้รับการส่งเสริมจากระบบโรงเรียนรัฐบาลแบบอังกฤษที่ให้การศึกษาและปลูกฝังอุดมการณ์แก่เยาวชนอเมริกัน ตามทฤษฎีนี้กลุ่มผู้อพยพมีผลกระทบต่อชีวิตอเมริกันส่วนใหญ่อย่างมาก ยกเว้นศาสนาซึ่งเปลี่ยนจากการครอบงำของโปรเตสแตนต์ไปสู่การผสมผสานของโปรเตสแตนต์ แครอลิกและยิว อิทธิพลในเรื่องอาหาร รูปแบบของนันทนาการ วิธีการพูด สถาปัตยกรรม และส่วนอื่น ๆ นั้นมีผลน้อยมาก

ในเวลาเดียวกันแม้ว่าจะมีการผสมผสานทางวัฒนธรรมอย่างกว้างขวาง แม้แต่ในกลุ่มชนผิวดำและชนพื้นเมืองอเมริกัน แต่การผสมผสานทางโครงสร้างมีน้อยมาก พวกนี้จึงเป็นกลุ่มแปลกแยกในหลาย ๆ ด้าน กลุ่มชาติพันธุ์หลาย ๆ กลุ่มยังคงยึดติดอยู่กับองค์กร กลุ่ม และสถาบันของตน ความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ปรากฏในรูปของการว่าจ้างและในกิจกรรมทางการเมืองเท่านั้น ตามทฤษฎีนี้ชาวผิวขาวแองโกล-แซกซอน โปรเตสแตนต์ยังคงมีอิทธิพลสูง เป็นกลุ่มที่มีความรู้ดี ยึดครองอาชีพที่มีเกียรติ และสถาบันทางสังคมที่มีชื่อเสียงที่สุด และเป็นที่ยอมรับมากที่สุด

ทฤษฎีที่สอง อธิบายการผสมผสานทางวัฒนธรรมในสังคมอเมริกันว่าเป็นเหมือนหม้อหลอม ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้โต้แย้งว่าสังคมอเมริกันไม่ได้เป็นเพียงสังคมดัดแปลงตามแบบอังกฤษ แต่เป็นสังคมใหม่ที่ก่อตัวขึ้นในอเมริกา แสดงให้เห็นถึงการผสมของวัฒนธรรมเดิมในหม้อหลอมอเมริกันเพื่อผลิตสิ่งใหม่ขึ้น ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้เชื่อว่าเมื่อชาวยุโรปได้มาสัมผัสแถบชายแดนอเมริกันสิ่งแวดล้อมของอเมริกาคาดเหวี่ยง พวกนี้ได้มีปฏิริยาที่จะสร้างชาติพันธุ์ใหม่ขึ้น ผู้ที่มี

ชื่อเสียงเกี่ยวกับทฤษฎีหลอมรวม นี้คือ เฟรดเดอริก แจคสัน เทอร์เนอร์ (Frederick Jackson Turner) ซึ่งเสนอทฤษฎีนี้ในปี ค.ศ.1893 พร้อมกับทฤษฎีชายแดน ของเขาว่าปัจจัยสำคัญที่กำหนดรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบอเมริกันคือพรมแดนตะวันตก ด้วยเหตุนี้กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ได้พบกันและกัน และพบชายแดนในเวลาเดียวกัน พวกนี้จึงมีความผสมผสานกัน แม้กระทั่งชาวผิวดำ ชาวพื้นเมืองอเมริกัน และชาวเอเชียที่มีส่วนร่วมในกระบวนการดังกล่าว สำหรับผู้สนับสนุนทฤษฎีหลอมรวมนี้จะ เชื่อว่าสภาวะแปลกแยกสขอยมาก

ทฤษฎีที่สาม อธิบายถึงการผสมผสานทางวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกา ว่าเป็นความหลากหลายทางวัฒนธรรม ผู้นำของทฤษฎีนี้คือ ฮอเรซ คาลเลน (Horace Kallen) ได้ทำการศึกษาในปี ค.ศ.1915 พบว่าในขณะที่ผู้อพยพเดินทางมาสู่สหรัฐอเมริกาเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เรียนรู้การใช้ชีวิตอยู่ในระบบการเมือง เศรษฐกิจแบบอเมริกัน พวกนี้ก็ยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์ของตนไว้ คาลเลนระบุว่าในส่วนต่าง ๆ ของประเทศมีพื้นที่ที่แน่นอนที่กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ครอบครองอยู่ และสงวนรักษาวัฒนธรรมของตนเอาไว้

ในการตรวจสอบของความเป็นไปได้ในการใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในสังคมอเมริกัน ข้อโต้แย้งอันหนึ่งของทฤษฎีทำตามแบบอย่างของอังกฤษ คือชาวอเมริกันจำนวนมากไม่ได้มีโอกาสผสมผสานเข้ากับวัฒนธรรมแม่แบบ พวกเหล่านี้ได้แก่ ชนผิวดำ ชนพื้นเมืองอเมริกัน ชาวยิว และกลุ่มย่อย ๆ อื่น ๆ ที่เป็นชาวเอเชีย พวกที่นับถือแคทอลิกและสมาชิกของศาสนาิกายต่าง ๆ รวมทั้งกลุ่มต่าง ๆ ที่แยกตัวออกมาจากสังคมนั้น อย่างไรก็ตามมีหลักฐานที่แน่ชัดว่าสังคมอเมริกันไม่ได้ประกอบขึ้นมาจากส่วนประกอบต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน ตามที่ผู้สนับสนุนทฤษฎีหลอมรวมเสนอไว้ อิทธิพลของชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษและการครอบงำทางวัฒนธรรมของสถาบันเอง โกล-แซกซอน ได้แสดงให้เห็นว่าสถาบันแบบอังกฤษนั้นครอบงำสังคมอเมริกันอย่างไม่ได้สัดส่วน ทฤษฎีที่น่าเป็นไปได้ที่สุดคือความหลากหลายทางวัฒนธรรม กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ยังคงรักษาเอกลักษณ์ของตนในสหรัฐอเมริกาภายใต้การประนีประนอมของวัฒนธรรมอังกฤษ สถานการณ์นี้ดำเนินไปอย่างมีดุลยภาพระหว่างการดึงไปสู่การทำให้เป็นอเมริกัน ซึ่งจะทำให้ร่องรอยของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ถูกกลบฝังไป และความพยายามรักษาความเป็นตัวของตัวเองของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาขาดเอกภาพของสหรัฐอเมริกา

พร้อมกันนี้ก็มีความสำคัญที่วัฒนธรรมอเมริกันกระแสหลัก ในอันที่จะนำประชากรของสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เกิดในประเทศนั้นให้

กลืนกลายเป็นสู่รูปแบบวัฒนธรรมอันเดียวกัน ในเวลาเดียวกันกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ กลุ่มศาสนาต่าง ๆ ยกเว้นกลุ่มปัญญาชนกลุ่มเล็กที่มีสมาชิกมาจากหลาย ๆ กลุ่ม ซึ่งทำการต่อต้านการผสมผสานกับกลุ่มอื่น ๆ กอร์ดอนได้เสนอว่าความหลากหลายทางโครงสร้างในอเมริกาเกิดขึ้นโดยมีศาสนาหลัก 3 ศาสนา และกลุ่มชาติพันธุ์สำคัญ 3 กลุ่ม พัฒนาโครงสร้างไปในเวลาเดียวกันภายในกระแสหลักของอเมริกัน-อังกฤษ

การผสมผสานทางวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตแบบไทย

กระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้มีความหมายอย่างไรต่อสังคมไทยซึ่งมีภูมิหลังและมีรูปแบบของการพัฒนาที่ผิดแปลกไปจากสหรัฐอเมริกา ความแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งระหว่างสังคมทั้งสองคือ สหรัฐอเมริกาเป็นชาติของผู้อพยพ ในขณะที่ประเทศไทยแม้ว่าประชากรนับล้านจะสืบสายเลือดมาจากผู้อพยพจากประเทศใกล้เคียง แต่ประชากรเหล่านั้นนับได้ว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษซึ่งได้อาศัยอยู่ในดินแดนของประเทศไทยและเป็นประชากรของรัฐไทยในระยะเริ่มแรก

อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังไม่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางชาติพันธุ์อย่างแท้จริง เนื่องจากยังมีกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ อยู่มากมาย มีกลุ่มต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คนไทย รวมไปถึงพวกเนกริโตและพวกยิปซีทางภาคใต้ มีกลุ่มชาวเขาหลาย ๆ กลุ่มในภาคเหนือและกลุ่มชาวจีนที่พูดภาษาต่าง ๆ กันในเมือง นอกจากนี้ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออกยังมีพวกเขมรกลุ่มย่อย เช่นพวกส่วยและพวกชอง ในตอนกลางของประเทศมีพวกมอญ และทางภาคใต้มีพวกมาเลย์ มีกลุ่มไทยย่อย ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและคนไทยทางภาคใต้ ซึ่งยังปรากฏวัฒนธรรมของตนเองอย่างเด่นชัด มีพวกไทลื้อ เช่น ไทยใหญ่ ในภาคเหนือ ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้แก่ ผู้ไทและไทยดำ มีลาวพวน ลาวโซ่ง ในจังหวัดนครปฐม ราชบุรี และเพชรบุรี ซึ่งพวกเหล่านี้ถูกกวาดต้อนในฐานะเชลยศึกจากประเทศลาวเมื่อประมาณ 150 ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังมีชาวเวียดนามในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในกรุงเทพฯ และตามบริเวณชายแดนภาคตะวันออก เช่นเดียวกันมีชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ที่อพยพมาจากพม่าและเข้ามาอาศัยอยู่ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ และเชียงราย

คำอธิบายดังกล่าวข้างต้นสามารถชี้ให้เห็นว่า การผสมผสานทางวัฒนธรรมยังไม่ปรากฏในสังคมไทย มิฉะนั้นแล้วก็คงจะไม่มี การแบ่งแยกทางชาติพันธุ์อย่างมากมายเช่นนี้

ในแง่หนึ่งประเทศไทยประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ รัฐบาลไทย จึงต้องส่งเสริมการสร้างชาติพันธุ์ไทยซึ่งจะทำให้พลเมืองทุกคนในราชอาณาจักรมีความคล้ายคลึงกัน อย่างน้อยที่สุดก็ในระดับเดียวกับที่คนอเมริกันมีความคล้ายคลึงกัน นโยบายนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อแก้ปัญหาระบบการคมนาคมซึ่งมีมานานในประวัติศาสตร์และธรรมเนียมโบราณในการทำสงครามเพื่อกวาดต้อนผู้คนเข้ามาใส่บ้านใส่เมืองของผู้ชนะ โดยไม่คำนึงถึงชาติพันธุ์ ทั้งนี้ในรัชกาลที่ 4, 5 และ 6 ในสมัยรัตนโกสินทร์ไทยได้พยายามสร้างชาติที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อรักษาเอกราชทางดินแดนของตน

เป้าหมายสำคัญของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวของนโยบายดังกล่าว โดยเน้นศึกษาเฉพาะชุมชนไทลื้อ อันเป็นชุมชนเล็ก ๆ ในอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย โดยที่ชุมชนนี้จะเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงผลของนโยบายที่สืบเนื่องมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้เพราะชาวไทลื้อเหล่านี้ได้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยในระยะเวลาไม่นานนักคือเมื่อประมาณ 40 ปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้รูปแบบวัฒนธรรมของคนที่เกิดในประเทศที่เป็นมาตุภูมิของตนอย่างประเทศจีนจึงสามารถนำไปเปรียบเทียบกับคนรุ่นต่อ ๆ มาที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

การศึกษาดังกล่าวคาดว่าจะมีประโยชน์เพราะนอกจากบทความเกี่ยวกับชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาไทยจำนวนหนึ่งแล้ว มีการศึกษาเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ไทยน้อยมาก ตัวอย่างเช่น จอห์น ฮาร์ทมันน์ (John Hartmann) ได้ศึกษาชุมชนลื้อทางด้านภาษาและความทรงจำในอำเภอแม่สาย ไมเคิล มอร์มัน (Michael Moerman) ได้ศึกษาชาวไทลื้อในอำเภอเชียงคำ จังหวัดเชียงราย เกี่ยวกับพัฒนาการทางการเกษตรและลักษณะเด่นของกลุ่มชาติพันธุ์นี้ โดยชี้ให้เห็นว่า "ลื้อคือใคร" ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวไทลื้อนับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย หรือศึกษาการผสมผสานของชาวไทลื้อเข้ากับสังคมไทย นักวิชาการไทยหลายคนที่ศึกษาเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ เช่น ชจิตภัย บุรุษพัฒน์ และลิขิต ธีระเวคิน ได้ศึกษาเน้นชนกลุ่มน้อยที่มีจำนวนประชากรมาก เช่น ชาวจีนและมุสลิมในแถบภาคใต้ รวมถึงบทบาทที่เกี่ยวข้องกับนโยบายแห่งชาติ

การศึกษาในแบบจุลภาคนี้จะใช้เปรียบเทียบกับทฤษฎีของกอร์ดอนที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เพื่อที่จะศึกษาว่าชาวไทลื้อได้มีการผสมผสานเข้าสู่การดำเนินชีวิตแบบไทยอย่างไร วิธีการนี้จะเป็นพื้นฐานในการพิจารณาว่าทฤษฎีใดใน 3 ทฤษฎีซึ่งอธิบายเกี่ยวกับผสมผสานทางวัฒนธรรมในสหรัฐจะสามารถอธิบายการ

ผสมผสานของชาวไทลื้อของอำเภอแม่สายนี้เข้ากับสังคมไทย ในกรณีที่ไม่อาจใช้
ทฤษฎีดังกล่าวก็จะมี การเสนอแนะทฤษฎีที่เหมาะสมกับสังคมไทยต่อไป

PAYAP UNIVERSITY